v zákonech o poz. reformě. Tyto však neobsahují nic, z čeho by se dalo souditi, že býv. vlastníkům převzaté a přidělené půdy jako takovým přináleží jakýkoli vliv na nakládání s půdou kdysi jim náleževší, nyní však cizí. Nebylo proto ani třeba zkoumati, zda zájmy, na jichž ochranu st-l v řízení správním vystoupil, spadají do individuelní zájmové sféry jeho, či nejde-li snad jen o ochranu zájmů veřejných, jichž osoba soukromá bez výslovného zmocnění zákona není vůbec povolána hájiti.

Z důvodů těchto bylo stížnost zamítnouti.

Č. 5326.

Státní zaměstnanci: * Úřad nemůže odmítnouti rozhodování o nároku úředníkově ze služebního poměru, který byl vznesen za trvání poměru toho, z důvodu, že úředník před rozhodnutím ze služebního poměru vystoupil.

(Nález ze dne 28. ledna 1926 č. 1312.)

Věc: MUDr. Karel K. v Brně (adv. Dr. Jan Hromádko z Prahy) proti ministerstvu veřejného zdravotnictví stran odepření rozhodnutí o započtení předchozí služby.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Když st-l dekretem zsp-é v Brně z 28. dubna 1923 jmenován byl zdravotním koncipistou, podal v červenci 1923 žádost, aby mu byla do postupu a do pense započtena služba, kterou ztrávil od 1. ledna 1919 — 30. listopadu 1920 jako asistent ústavu pro lékařskou chemii university v Brně, od 1. prosince 1920 do 30. listopadu 1922 jako asistent kliniky téže university pro choroby ušní, nosní a krční, a konečně od 1. prosince 1922 — 30. dubna 1923 jako dobrovolný asistent chirurgického oddělení zem. nemocnice v Brně. Prve nežli tato žádost, předložená min. zdrav., byla vyřízena, byl st-l výnosem min. žel. z 28. června 1924 jmenován revisním lékařem státních drah při ředitelství v Brně, načež podáním z 2. července požádal svůj služební úřad, aby byl sproštěn služby, což se stalo dnem 30. září 1924. Výnosem z 12. září 1924 vrátilo min. zdrav. žádost Dra K. za propočtení let asistentských s tím, že se mu nevidí o ní rozhodovati, když jmenovaný ze státní zdravotní služby vystoupil.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí nss uvážil: — — —

Za daného stavu — — — může nss toliko zkoumati, zda žal. úřad neporušil nezákonně právo st-lovo tím, že mu neritorní rozhodnutí o vzneseném nároku odepřel, jak st-l celým smyslem své stížnosti také vytýká.

St-l ve své žádosti z 12. července 1923 neuvedl, o jaké normy svůj nárok na započtení a propočtení služby asistentské opírá. Vzhledem k tomu, že existují různé předpisy, které dávají státním zaměstnancům právní nárok na započtení a propočtení předchozí služby v jich dřívějším služebním poměru (srv. na př. zákon č. 222/1920 a vl. nař. č. 666/1920, zákon č. 198/1919), — zda by těchto předpisů v daném případě bylo lze vůbec použíti, nss ovšem zkoumati nemůže — není principielně vyloučeno, že st-li nárok takový příslušel. Důsledkem všeobecně uzna-

ného nároku na právní ochranu má však strana, která nějaký nárok na úřad k rozhodování o něm příslušný vznese, procesní nárok na to, aby o jejím petitu tento úřad vydal meritorní rozhodnutí (srv. § 36 zákona z 9. března 1920 č. 158 Sb.). Vznikla tedy tím, že st-l vznesl svůj nárok na započtení předchozí služby, žal. úřadu, když se uznal kompetentním o věci jednati, vůči st-li povinnost, aby o jeho nároku věcně rozhodl. Procesní nárok st-lův na věcné rozhodnutí nezanikl tím, že ze státní služby vystoupil. Ustanovení § 86 služ. pragmatiky, dle něhož vystoupením ze služ. poměru úředník pozbývá veškerých z něho plynoucích práv a nároků, nelze aplikovati na nároky, které se vztahují na jeho dřívější aktivní služ. poměr, na utváření tohoto poměru mají vliv, a za jeho trvání byly vzneseny. A vystoupením ze státní zdravotní služby st-l také neztratil právního zájmu na meritorní vyřízení své žádosti, neboť kladné vyřízení její bylo by snad — nehledě k eventuelnímu reflexu na pozdější jeho služ. poměr — mělo v zápětí zvýšení jeho služ. požitků za doby jeho aktivní služby, — jak stížnost také uvádí —, takže by mu z něho také resultoval nyní nárok na doplatek.

Ježto tedy žal. úřad st-li meritorní rozhodnutí o jeho nároku na započtení předchozí služby neprávem odepřel, bylo nař. rozhodnutí v základě § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 5327.

Policie bezpečnostní: Přednes hudebních skladeb o sobě nezávadných trubačským sborem s věže kostela může býti zapovězen z ohledu na veřejný pokoj a řád, má-li býti proveden při oslavě památky osob, padlých při demonstracích rázu protistátního.

(Nález ze dne 28. ledna 1926 č. 1313.)

Věc: Dr. Erich T. v L. proti ministerstvu vnitra stran zákazu přednesu trubačského sboru s věže kostela.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výměrem policejního ředitelství v Liberci ze 4. března 1924 bylo st-li jako pořadateli slavnosti pořádané v evangelickém kostele dne 4. března 1924 na památku těch, kteří padli při demonstracích dne 4. března 1919, zakázáno přednesení fanfár kvartetem trubačů s věže uvedeného kostela z ohledu na zachování veř. klidu a pořádku. Zákaz ten byl v cestě instanční nař. rozhodnutím potvrzen.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí nss uvážil:

Stížnost namítá, že troubení chorálu s věže kostela není žádným předpisem vázáno na policejní povolení, a jeví se jako jednání právně irelevantní, jehož zákaz nemůže býti opírán ani v daném případě o zákon o právu shromažďovacím, ani o nařízení z 20. dubna 1854 č. 96 ř. z. a postrádá vůbec zákonného podkladu. Při tom však stížnost úplně přehlíží, že nař. rozhodnutí odůvodňuje zákaz onen především předpisy §§ 22 a 35 min. nař. z 19. ledna 1853 č. 10 ř. z., v nichž shledává materielní podklad sporného policejního opatření. Ježto stížnost proti tomuto právnímu základu nař. rozhodnutí neformuluje žádného stížního